

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 9 maja 2016 r., w sprawie z powództwa A. J. przeciwko A. Ł. o zapłatę kwoty 7.900,00 zł, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi:

1. zasądził od A. Ł. na rzecz A. J. kwotę 4.500,00 zł za zwrotem okien L. D., wskazanych w fakturze VAT (...),
2. oddalił powództwo w pozostałej części,
3. zasądził od A. J. na rzecz A. Ł. kwotę 1.200,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku skutecznie wniósł powód, zaskarżając go w części, tj. w zakresie pkt 2. oddalającego powództwo oraz w zakresie pkt 3. rozstrzygającego o kosztach procesu.

Skarżący zarzucił:

1/. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. i w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność wysokości czynszu, jaki mógłby uzyskać powód gdyby wynajął garaż zajęty przez okna pozwanej, a którego przeprowadzenie miało istotne i niezbędne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy,

2/. naruszenie przepisu postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. przez dowolną a nie swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegającą na przyjęciu, że powód nie zaoferował pozwanej zwrotu okien, podczas gdy z materiału dowodowego wynika, iż powód oferował pozwanej zwrot okien,

3/. naruszenie przepisu postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 100 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i obciążenie powoda w całości kosztami procesu poniesionymi przez stronę pozwaną, pomimo tego, że roszczenie powoda zostało częściowo uwzględnione, co skutkowało powinno stosunkowym rozdzieleniem kosztów pomiędzy stronami,

4/. naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 454 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji przyjęcie, że miejscem spełnienia świadczenia w postaci zwrotu okien była Ł., podczas gdy świadczenie to miało charakter długu odbiorczego, a zatem miejscem spełnienia świadczenia przez powoda powinno być miejsce jego zamieszkania,

5/. naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 494 § 1 k.c. w zw. z art. 496 k.c. przez jego błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że przepis ten nakłada na stronę powodową obowiązek zwrotu przedmiotu świadczenia do siedziby pozwanej, co w konsekwencji prowadziło do przyjęcia, iż pozwanej przysługiwało prawo do wstrzymania się ze zwrotem zaliczki do momentu zwrotu okien przez powoda, podczas gdy z przepisu tego nie wynika, że zwrot nastąpić ma w siedzibie pozwanej.

W konkluzji apelacji skarżący wniósł o:

1/. zmianę zaskarżonego wyroku częściowo, tj. przez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda dalszej kwoty 3.400,00 zł wraz odsetkami ustawowymi, z tym, że:

a). od kwoty 3.200,00 zł od dnia 22 maja 2015 r. do dnia zapłaty,

b/. od kwoty 200,00 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;

2/. na podstawie art. 380 k.p.c. o ponowne rozpoznanie postanowienia Sądu I instancji wydanego na rozprawie w kwestii oddalenia wniosku powoda o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu wyceny

nieruchomości, z uwagi na fakt, że był to dowód istotny dla sprawy i przez to mogący mieć wpływ na jej wynik oraz przeprowadzenie tego dowodu przez Sąd II instancji;

3/. zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu za I i II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlega oddaleniu jako bezzasadna.

Na wstępie zaznaczyć należy, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym i z tego względu, zgodnie z treścią art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa. Sytuacja opisana w cytowanym przepisie ma miejsce w rozpoznawanej sprawie, albowiem Sąd odwoławczy, po dokonaniu analizy stanu faktycznego sprawy, przyjmuje za własne ustalenia Sądu I instancji, stanowiące podstawę faktyczną rozstrzygnięcia. Sąd Okręgowy ma ponadto na uwadze, że zgodnie z brzmieniem art. 505⁹ § 1¹ k.p.c., w postępowaniu uproszczonym apelację można oprzeć tylko na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie bądź naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy.

Przede wszystkim należy podkreślić, że prawidłowo reasumuje Sąd Rejonowy, iż strony zawarły umowę o dzieło, do której odpowiednie zastosowanie z mocy art. 627¹ k.c. miała na ten czas obowiązująca ustawa o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej z dnia 27 lipca 2002 r. (Dz. Ust. z 2002 Nr 141, poz. 1176). To zaś rodzi określone konsekwencje w ocenie praw i obowiązków stron zawierających umowę.

Niewadliwie Sąd I instancji wywodzi także, że istotą sporu było ustalenie, na której ze stron spoczywał obowiązek zwrotu towaru po odstąpieniu od umowy.

Kompleksowa analiza prawna dokonana przez Sąd Rejonowy art. 494 k.c., zgodnie z którym strona, która odstępuje od umowy wzajemnej, obowiązana jest zwrócić drugiej stronie wszystko, co otrzymała od niej na mocy umowy, poparta regulacją art. 8 ust. 2 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej, zgodnie z którą w przypadku niezgodności towaru z umową i skorzystania przez kupującego z prawa do nieodpłatnej naprawy albo wymiany stanowi, że sprzedawca ma również obowiązek zwrotu kosztów poniesionych przez kupującego, w szczególności kosztów demontażu, dostarczenia, robocizny, materiałów oraz ponownego zamontowania i uruchomienia, prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż to na powodzie jako przedsiębiorcy spoczywał obowiązek zwrotu przedmiotu umowy (okien) do siedziby pozwanej. Dodatkowo stanowisko to znajduje potwierdzenie w postanowieniach dyrektywy 97/7/WE Parlamentu Europejskiego z dnia 20 maja 1997 r. w sprawie ochrony konsumentów w przypadku umów zawieranych na odległość i orzecznictwie Trybunał Sprawiedliwości UE, co podkreśla Sąd I instancji.

Trafnie zatem Sąd Rejonowy konstatuje, że brak jest podstaw do przyznania powodowi wynagrodzenia za przechowywanie rzeczy, skoro obowiązek ich zwrotu spoczywał właśnie na powodzie, a wykonanie tego obowiązku polegało na zwróceniu okien pozwanej, do jej siedziby.

Konsekwencją powyższego jest właściwe zachowanie procesowe Sądu I instancji, polegające na oddaleniu wniosku powoda o powołanie biegłego na okoliczność wysokości wynagrodzenia za przechowywanie okien, albowiem wniosek ten stał się bezprzedmiotowy.

W tych okolicznościach, zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego w postaci art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. i w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. oraz art. 233 k.p.c., a także zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego w postaci art. 454 § 1 k.c. i art. 494 § 1 k.c. w zw. z art. 496 k.c. są całkowicie chybione.

Nietrafny jest także zarzut naruszenia art. 100 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i obciążenie powoda w całości kosztami procesu poniesionymi przez stronę pozwaną, pomimo tego, że roszczenie powoda zostało częściowo uwzględnione, co skutkowało powinno stosunkowym rozdzieleniem kosztów pomiędzy stronami.

Otóż, skarżącemu zdaje się znikać z pola widzenia, że Sąd Rejonowy prawidłowo wywodzi, iż wprawdzie od pozwanej zasądzono na rzecz powoda kwotę 4.500,00 zł, ale za jednoczesnym zwrotem przez powoda na rzecz pozwanej okien L. D., wskazanych w fakturze VAT (...). Zatem przy przyjęciu, że pozwana zasadnie skorzystała z prawa zatrzymania i koszty procesu od tej części roszczenia również nie mogą jej obciążać. Na marginesie warto zwrócić uwagę, że pozwana już w sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym nie kwestionowała w tej części roszczenia, podnosząc jedynie brak wymagalności świadczenia z uwagi na skorzystanie z prawa zatrzymania (sprzeciw – k. 52 – 56).

Z powyższych przyczyn – oraz wobec niewystępowania podstaw, które Sąd II instancji winien brać pod uwagę z urzędu – apelacja jako niezasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.